

Y
Deep

illust : KAMUI 710 story : ยอนัน

แพททัง
รัก

ลำดับที่ 65

แพ็กเกจรัก

เขียนโดย ยอนิม

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม 2562

ราคา 325 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

๓ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไข) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด เพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-3949-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/โฆษณา : บริษัททพพรบิลเลียมกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โสภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัทชญา โสภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉลียว โสภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองดวงศักดิ์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : ธีรวิ แดงแดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : ธีรวิพร บุญสูง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุวิภาณต์ ธรรมมคต

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่วง-จิสุภาอักษร-วรรณวิธู แดงสุข

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ปกห่อประกอบ : KAMUI 710 รูปเล่ม : นิตินัส เลิศชัยศิริกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททพพรบิลเลียมกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยตลาดปลาเก่า 63 ถนนตลาดปลาเก่า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : astapornbooks@tsp.com ส่งขายสำนักงาน : info@astapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : astapornbooks.editor@tsp.com

www.astapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หนักกระดากสีเข้มเกินไป หน้าขาดหาย การฉีกฉีกไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ท่านแนบ หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Road Paper
www.greenroadpaper.com/greenroadpaper

ตอนที่ 01

เพียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบใบหน้าของหนุ่มหล่อประจำคณะบริหารธุรกิจดังขึ้น แต่ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มที่โดนตบสะทกสะท้านแต่อย่างใด เขาใช้สันตบกระพุ้งแก้มข้างที่โดนตบเล็กน้อย พร้อมกับมองเด็กหนุ่มร่างเล็กใบหน้าหวานด้วยแววตาเรียบเฉย

“พี่ใจร้ายมากเลยอู๊มัย ฮึกกก” เสียงดัดพ้อดังขึ้นพร้อมกับเสียงสะอื้น แต่ชายหนุ่มร่างสูงก็ไม่ได้สนใจ

“ก่อนคบกับพี่ก็รู้ไม่ใช่เหรอ ว่าต้องเจอกับอะไรบ้าง” ชายหนุ่มถามกลับไปด้วยน้ำเสียงไม่ยี่หระกับเสียงสะอื้นตรงหน้า

“ผมคิดว่าผมจะเปลี่ยนพี่ได้ แต่ผมคิดผิด คนเจ้าชู้อย่างพี่ไม่เคยรักใครจริง ฮึกกก...สักวันพี่จะต้องมาไล่ตามความรักเหมือนกับที่ผมทำบ้าง ไม่เชื่อคอยดู” พุดจบเด็กหนุ่มหน้าหวานก็หันหลังเดินหนีไปทันที เพราะรู้ว่ายังงายชายหนุ่มร่างสูงที่ตนเองตบหน้าไปก็คงไม่คิดจะรั้งไว้อยู่แล้ว

“ไอ้ใคร คนที่เท่าไรแล้วจะเดื่อนนี้” เสียงแซวของเพื่อนดังขึ้น

เมื่อชายหนุ่มร่างสูงที่โดนตบเมื่อสักครู่นี้เดินกลับมาหาเพื่อนตัวเอง
ที่นั่งรวมกันอยู่ที่โต๊ะหินอ่อนหน้าคณะ

“ไม่รู้จะ จำไม่ได้” ไตรตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ ชายหนุ่มที่ชื่อ
ไทรนี่ เป็นนักศึกษาปีที่สามประจำคณะบริหารธุรกิจสาขาการจัดการ
อดีตเดือนมหาวิทยาลัย ผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเจ้าชู้มาก คบหาได้ทั้งผู้ชาย
ผู้หญิง แต่ไม่เคยคบใครได้นานเลย เพราะไม่มีใครทนความเจ้าชู้ของ
ไทรได้ บางคนก็เข้ามาเป็นคู่ขนานเฉย ๆ ไม่ผูกมัดอะไร ชื่อเสียงด้าน
ความเจ้าชู้ของไทรดังไปทั่วมหาวิทยาลัย แต่ก็ยังมีคนอยากเข้ามา
คบหากับไทรไม่ขาดสายอยู่ดี เพราะความหล่อ เท่ คารมดี แถมยัง
บ้านรวยอีกต่างหาก แต่ไทรก็ใช้ชีวิตติดดินธรรมดา ทำงานพิเศษเป็น
นักร้องที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่งยังทำให้เขามีแต่คนเข้าหาอยู่เรื่อย ๆ

“วันนี้ไปร้องเพลงร้านพี่สินรีเปล่าวะ” เพื่อนที่ชื่อฟาร์มตาม
ขึ้น

“ไปดิ” ไตรตอบกลับ

“แล้วนี่มีงูหามเมทคนใหม่ได้ยังวะ” ยินส์ เพื่อนที่เคยเป็น
อดีตงูหามเมทของไทรถามขึ้น เนื่องจากเขาออกไปอยู่กับแฟนแล้ว ไตร
เลยต้องอยู่คนเดียว

“ยังเลยวะ ไม่รู้จะชวนใครมาอยู่ด้วย” ไตรตอบพร้อมกับหยิบ
มือถือขึ้นมาส่งข้อความหาอีกคนของตัวเอง

“ความจริงมีงูอยู่คนเดียวก็ได้นะ สบายดีออก มีงูเองก็ไม่ได้
เดือดร้อนเรื่องเงิน จะหามเมทมาอยู่ด้วยทำไมวะ” ฟาร์มถามอย่าง
สงสัย

“มีงูไม่รู้จะอะไร ใช้ไทรนะ มันไม่ชอบอยู่คนเดียวเว้ย มันชี้เหงา
จะตาย” ยินส์พูดออกมาอย่างซ้ำ ๆ

“กูไม่ได้ชี้เหงา กูแค่ไม่ชอบอยู่คนเดียว” ไตรตอบกลับไป เขา
ไม่ได้ชี้เหงา ไม่ใช่คนกลัวผี แต่เขาไม่ชอบบรรยากาศเวลาต้องอยู่ใน
คอนโดฯเงียบ ๆ คนเดียว ส่วนหนึ่งเพราะความฝังใจจากครอบครัว

“มันต่างกันตรงไหนวะ” ยืนส์ถามกลับอย่างช้า ๆ

“พวกมึงรู้จักใครที่ไว้ใจได้ กำลังหาห้องพักบ้างวะ” ไตรถามเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่ แต่ละคนก็ส่ายหน้าไปมา

“เอาไว้กูไปตามพวกไอ้ดีฟให้ละกัน” ฟาร์มพูดถึงหลานรหัสตัวเองที่อยู่ปีหนึ่งซึ่งเป็นรุ่นน้องจากโรงเรียนเก่า ไตรก็พยักหน้ารับพอดีกับที่มีมือถือของเขามีสายโทร.เข้ามา ไตรจึงกดรับสายทันที

“ครับ น้องฝน...ได้ครับ พี่ไปรับที่คณะตอนเย็นนะครับ...ครับ...” ไตรพูดสายกับผู้หญิงอีกคนในสังกัดของเขา ก่อนจะวางสายไป

“ฝนไหนอีกวะ” ยืนส์ถามอย่างขงใจ

“ฝน ดาวเกสซ์ฯ ปีหนึ่ง” ไตรตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

“มึงแม่งคิดจะพันดาวทุกคนะ ทุกชั้นปีเลยรีใจวะ” ฟาร์มถามอย่างนิกช้า ไตรก็แค่ยกไหล่แล้วยกยิ้มมุมปากเท่านั้น

...

..

.

“พี่ไตรเลิกกับเตือนมนุษย์ฯแล้ววะ” เสียงทู่ของนักศึกษาปีหนึ่งเดินเข้ามาพูดกับเพื่อนร่างเล็กที่ใส่แว่นสายตาทรงกลมและกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่ห้องสมุด

“รู้แล้ว” ชายหนุ่มร่างเล็กหน้าเรียบนิ่งตอบกลับไปโดยไม่ได้หันไปมองเพื่อนที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ

“มึงรู้ได้ไงวะข้าว” คนที่ตาขาวมาบอกทำหน้างั้นที่ ทำให้ร่างเล็กที่ชื่อข้าวเงยหน้าขึ้นมามองเพื่อนตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะเบือนหน้าไปที่หน้าต่างของห้องสมุดแล้วมองลงไปที่หน้าต่างคณะบริหารฯ ซึ่งมีกลุ่มรุ่นพี่ปีสามนั่งอยู่ เพื่อนของเขาเลยเดินมาชะเง้อตามสายตาของเพื่อนร่างเล็กไป แล้วยกยิ้มนิด ๆ

“มึงนี่เข้าใจเลือกที่นั่นนะ สรุปรว่าเห็นเหตุการณ์ด้วยว่านั่น

เหอะ” ดีฟ เพื่อนของข้าวถามกลับยิ้ม ๆ

“อิม ไตนตบด้วย” ข้าวบอกกลับไปสั้น ๆ ดีฟเลยนั่งลงที่เก้าอี้ตรงกันข้ามกับเพื่อน

“มึงจะแอบมองพี่เค้าไปแบบนี้เรื่อย ๆ นะเหอะวะ” ดีฟถามด้วยความอยากรู้และสงสัย เพราะเพื่อนร่างเล็กของเขาคนนี้แอบชอบรุ่นพี่ปีสาม อดีตเดือนมหาวิทยาลัยมาตั้งแต่ช่วงงานโฮเพ่นเฮาส์ จนตอนนี้ได้เข้ามาเรียนที่เดียวกัน คณะเดียวกันได้หลายเดือนแล้ว

“อิม” ข้าวตอบรับสั้น ๆ ในลำคอ สายตาก็กเลือบมองลงไปทีโต๊ะของรุ่นพี่อีกครั้ง รอยยิ้มร้าย ๆ และสายตาแพรวพราว มันสะกดให้ข้าวไม่อาจละสายตาไปได้

“เป็นหามองเครื่องบินอยู่แบบนี้อะนะ” ดีฟอดไม่ได้ที่จะแหวะเพื่อนตัวเอง ข้าวหันมามองหน้าเพื่อนผ่านแว่นใส

“ถูกขอเป็นอั่ง ๆ ไม่ได้เหอะ” ข้าวตอบกลับไป ทำให้ดีฟชะงักกึก เพราะเพื่อนรักของเขาชอบตุ๊กตาแมวหน้าหรือที่ใครเรียกกันว่าอั่ง ๆ เป็นอย่างมาก

“เฮอ ๆ ตามใจมึงเลย จะเป็นหมาหรืออั่ง ๆ มึงก็มองเครื่องบินอยู่ดี” ดีฟแหวะเพื่อนกลับไปอีก

“ถูกพอใจ” ข้าวตอบกลับสั้น ๆ พร้อมกับมองไปที่คนที่ตนเองแอบชอบอีกครั้ง

“ถ้าเกิดมีโอกาสให้มึงได้ใกล้ชิดเค้า มึงจะคว้าเอาไว้มั๊ย” ดีฟถามด้วยความอยากรู้ ข้าววางหนังสือลงบนโต๊ะ แล้วจ้องหน้าเพื่อนตัวเองด้วยแววตาเรียบนิ่ง

“ดีฟ มึงรู้จักตีศัพท์พี่เค้าดี มึงไม่หวังกูบ้างรึเงิ หรือมึงอยากให้กูไปเป็นของเล่นพี่เค้าละ” ข้าวถามเพื่อนด้วยความอยากรู้อยากเห็น คิดอะไรอยู่กันแน่ ดีฟยกมือขึ้นมาทำคางแล้วมองหน้าเพื่อนร่างเล็กกลับไป

“ไม่รู้สิ บางอย่างในตัวมึงทำให้กูมั่นใจว่ามึงแหม่งเอาพี่ใครอยู่

แน่ๆ” ดีฟพูดมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง

...

..

.

“ขอโทษทีนะครับที่พี่พาไปดูหนังไม่ได้” ไตรพูดกับหญิงสาวที่เขาไปรับมากินข้าวและพามาส่งหอพัก

“ฝนเข้าใจค่ะ พี่ไตรต้องไปร้องเพลงนี่นา” หญิงสาวพูดเสียงหวาน ทำให้ไตรยิ้มรับออกมาอย่างพอใจที่หญิงสาวไม่มีท่าทีอแงรังไห้เขาอยู่

“เอาไว้พี่ชดเชยให้วันหน้านะครับ เราเข้าหอไปก่อนเดอะ ไว้พี่โทร.หาอีกที” ไตรบอกออกไป พร้อมกับยกมือไปโยกหัวหญิงสาวเบา ๆ ทำให้หญิงสาวหน้าขึ้นสีระเรื่อ แต่ก็ยอมเดินเข้าหอพักไป ไตรจึงเดินกลับมาที่มอเตอร์ไซด์บิ๊กไบค์ของตัวเอง พร้อมกับสะพายกระเป๋าใส่กีตาร์เพื่อไปร้านเหล้าที่เขาทำงานร้องเพลง แต่ระหว่างทางเขาแวะเข้าเซเว่นฯ เพื่อซื้อบุหรี่กับของกินเล่นอีกนิดหน่อย

ชายหนุ่มเดินสะพายกระเป๋าใส่กีตาร์เข้าไปด้านในด้วย เขาเดินไปยังโซนขายขนมปัง

ปัง!

“โอ๊ะ ขอโทษทีครับ” ไตรพูดขึ้น เมื่อกระเป๋าใส่กีตาร์ของเขาไปโดนใครบางคนที่อยู่ข้าง ๆ ซึ่งกำลังเลือกซื้อขนมปังอยู่เหมือนกัน

“ไม่เป็นไรครับ” เสียงที่ตอบกลับมา ทำให้ไตรหันไปมอง ก่อนจะจำได้ว่าเป็นน้องร่วมคณะ

“มึงใช้หลานรหัสของมิลล์ปะ” ไตรถามขึ้นเพราะจำเด็กหนุ่มคนนี้ได้ เนื่องจากตอนรับน้อง เด็กหนุ่มคนนี้เคยพูดตอกหน้าเพื่อนของเขาซะหงายด้วยสีหน้าขี้อ ึ่ง ๆ

“ครับ” อีกฝ่ายตอบกลับสั้น ๆ

“ซื้อขนมปังเหอะวะ” ไตรชวนคุยตามประกาศนอัยาคัยดี

ทำให้เด็กหนุ่มร่างเล็กหันไปมองหน้าของไตร พร้อมกับมองขนมปัง
ในมือของตัวเองสลับไปมา ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“อะไร” ไตรถามกลับอย่างงง ๆ เมื่อเห็นท่าทีของเด็กหนุ่ม

“เปล่าครับ ผมแค่คิดว่ามันเป็นคำถามที่ไม่น่าจะถามเท่านั้น
เอง ขอตัวก่อนนะครับ” อีกฝ่ายพูดขึ้นก่อนจะเดินไปคิดเงินที่
เคาน์เตอร์ ไตรมองตามหลังเด็กหนุ่มไป ก่อนจะชะงักแล้วยกยิ้มช้า
ออกมาเมื่อเขาเข้าใจในสิ่งที่เด็กหนุ่มพูดแล้ว ซึ่งเขาไม่น่าถามคำถาม
นั้นจริง ๆ นั่นแหละ เพราะรุ่นน้องร่างเล็กยืนอยู่หน้าชั้นวางขนมปัง
และถือขนมปังเอาไว้ในมือ มันก็บ่งบอกอยู่แล้วว่ามาซื้อขนมปัง

“ร้ายแบบหน้ามึน ๆ สិនะ” ไตรพูดถึงรุ่นน้องร่างเล็กอย่างช้า ๆ
คนเดียว แล้วเขาก็เลือกซื้อขนมปังที่ตนเองอยากกินต่อ

ส่วนทางฝั่งของเด็กหนุ่มร่างเล็กที่จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ก็เดิน
ออกมายืนมองร่างสูงที่ยังคงยืนอยู่ในเซ่นๆ ด้วยความรู้สึกตื่นเต้น
คนภายนอกอาจจะมองไม่ออกว่าเขากำลังตื่นเต้นอยู่ เพราะเจ้าตัว
ยังคงยืนหน้าหนึ่งอยู่เลย แต่ใครจะไปรู้ว่าหัวใจของเขาแทบจะกระเด็น
ออกมานอกอกที่ได้ยืนคุยกับคนที่ตนเองแอบชอบแม้จะเป็นช่วงเวลา
ไม่นานก็ตามที และพอเห็นว่ารุ่นพี่กำลังจะออกจากร้าน เขาก็รีบ
เดินกลับไปยังหอกักของตัวเองอย่างรวดเร็ว

...

..

.

“ไอ้สอง ตกลงมึงสนใจจะย้ายไปอยู่กับกูมัย” ไตรถามเด็กใน
ร้านเหล้าที่เขาทำงานอยู่ เมื่อวานเขาถามเด็กหนุ่มเอาไว้แล้ว แต่
เด็กหนุ่มขอโทรถามแม่ก่อน วันนี้เขาเลยจะมาเอาคำตอบ

“คงไม่ได้ไปแล้วละพี่ไตร พี่สินให้ผมมาเฝ้าร้านตอนกลางคืน
แล้วนอนที่ร้านเลย” สองตอบกลับมา ไตรเลิกคิ้วอย่างงง ๆ เพราะ
ปกติแล้วสินที่เป็นเจ้าของร้านจะเป็นคนนอนเฝ้าร้านเองไม่ค่อยให้

ใครมาอุ่นว้ายที่ห้องพักทางด้านหลังสักเท่าไร

“แถมไม่เสียเงินด้วยนะพี่” สองพูดขึ้น ไตรพยักหน้ารับ พร้อมกับถอนหายใจเบา ๆ ที่เขายังหารูมเมทใหม่ไม่ได้ ตอนแรกเขาก็สนใจสองอยู่เหมือนกัน แต่โดนสินพูดตักเอาไว้อ่อน เขาเลยจะไม่ยุ่งกับเด็กในร้าน

“เออ ๆ งั้นเดี๋ยวไปเตรียมตัวขึ้นเวทีก่อน” ไตรตอบกลับ แล้วเดินไปที่หลังเวทีพร้อมกับทักทายรุ่นพี่ที่อยู่วงเดียวกัน

“ไอ้ไตร น้องตี๋ของมึงมาอีกแล้ววะ” รุ่นพี่มือกลองที่ชื่อเสกพูดขึ้น ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมเครื่องดนตรีอยู่บนเวที ไตรเลยหันไปมองโต๊ะที่อยู่ใกล้กับเวที ก็เห็นเด็กหนุ่มที่มาร้านนี้เป็นประจำและสนใจในตัวของเขา กำลังนั่งมองมาอยู่ ไตรเลยยกยิ้มให้ ทำให้เด็กหนุ่มยิ้มรับอย่างเขิน ๆ เพื่อน ๆ ของเด็กหนุ่มก็แซวกันยกใหญ่

“มึงจะเล่นห์แรงเกินไปแล้ว ระวังโรคด้วยนะเว้ย” มือเบสที่ชื่อมิตรแซวขึ้นมาบ้าง

“ผมป้องกันทุกครั้งพี่มิตร ไม่ต้องห่วง” ไตรตอบพร้อมกับยกคิ้วให้รุ่นพี่ร่วมวง และเมื่อเตรียมเครื่องดนตรีเรียบร้อยแล้ว ไตรก็มายืนตรงไม้ค้ำหน้าเวที

“สวัสดีครับทุกคน มาเจอกันอีกแล้วนะครับ หวังว่าคงยังไม่เบื่อนักร้องหน้าตาบ้าน ๆ อย่างผมไปก่อนนะครับ” ไตรพูดหยอดขึ้น เสียงแซวจากสาว ๆ หนุ่ม ๆ ก็ดังลั่นร้าน ชมว่าไตรหล่อที่สุด ทำให้ไตรยิ้มซ้ำ

“ขอบคุณครับ ผมมีกำลังใจขึ้นเยอะเลย งั้นเรามาเริ่มกันเลยดีกว่า ถ้าใครอยากให้ผมร้องเพลงไหนให้ฟัง ก็เขียนส่งขึ้นมาได้นะครับ” ไตรพูดเกริ่นขึ้น ก่อนที่อินโทรเพลงแรกจะดังขึ้นมา แล้วไตรก็ร้องเพลงไปตามลำดับที่เตรียมกับรุ่นพี่ร่วมวงเอาไว้ ระหว่างที่ร้องเพลงนั้น ก็มีคนเขียนชื่อเพลงให้ร้องบ้าง ส่งเบอร์ส่งไลน์ให้บ้าง ไตรก็เก็บหมด เอาไว้เป็นตัวเลือกเวลาที่ต้องการใครสักคนมาแก้เบื้อ แต่

สำหรับวันนี้เขามีตัวเลือกไว้ในใจแล้ว นั่นก็คือน้องตี้ เด็กหนุ่มที่มักจะมานั่งฟังเขาร้องเพลงเป็นประจำ แล้วเจ้าตัวก็แสดงออกมาเต็มที่ว่าสนใจเขา

เมื่อร้องเพลงได้สักพัก ทางร้านก็เปลี่ยนเป็นเปิดเพลงแทนเพื่อสลับให้นักร้องได้พักบ้าง ไตรก็เดินไปทักทายคนรู้จักใกล้ ๆ โต๊ะของเด็กหนุ่มที่เขาเล็งเอาไว้

“พี่ไตร มานั่งด้วยกันก่อนมั๊ยครับ” เพื่อน ๆ ของตี้ส่งเสียงเรียกไตร นั่นเป็นไปตามที่ไตรคาดการณ์เอาไว้ เมื่อถูกเชื้อเชิญ มีหรือที่คนอย่างเขาจะไม่ตอบรับ

“ขอนั่งด้วยคนนะครับ” ไตรพูดกับทุกคน แล้วใช้สายตาแพรวพราวมองเด็กหนุ่มที่ชื่อตี้

...

..

.

“อ้ออ้อ...พี่ไตร...อ๊ะ...อ้า...”

เสียงความสนุกสนานที่ได้รับการปลดปล่อยออกมาในช่วงท้ายตั้งขึ้น พร้อมกับเสียงลมหายใจหอบเหนื่อยของคนทั้งคู่ ไตรพุบหน้าลงไปดูดเม้มชอกคอของอีกฝ่ายส่งท้าย ก่อนจะขยับแท่งร่อนของตัวเองออกจากช่องทางที่คับแคบแล้วลุกนั่ง ทำการถอดถุงยางฯ ที่ใช้แล้วลงทั้งดั่งขยะ แล้วเขาก็ลุกเดินเข้าห้องน้ำไปด้วยสภาพเปลือยเปล่า ทั้งให้เด็กหนุ่มนอนมองด้วยความหลงใหลในหุ่นแกร่งและบทรักที่เพิ่งผ่านไปอย่างเร้าร้อน

ไตรเดินออกจากห้องน้ำอีกทีโดยมีผ้าขนหนูพันช่วงล่างไว้และส่งผ้าขนหนูผืนใหม่ให้เด็กหนุ่ม เด็กหนุ่มก็รับมาพันช่วงล่างตัวเองเช่นเดียวกัน

“ตี้จะได้มีโอกาสมาหาพี่ไตรที่นี่อีกมั๊ย” เด็กหนุ่มถามขึ้นอย่างออดอ้อน พลางนึกดีใจที่ไตรพาเขามานอนค้างที่คอนโดฯของตัวเอง

ไม่ได้พาเข้าโรงแรม มันทำให้เด็กหนุ่มแอบคิดว่าตัวเองสำคัญ โดย
หาว่าไม่ว่าใครก็พาคุณอนมานอนที่นี่หลายคนแล้ว แต่ก็ไม่เคยมีใคร
ได้เข้ามาอยู่กับเขาแบบจริงจัง ไตรไม่ให้ใครมาหาเขาหรือขึ้นมาหา
เขาโดยที่เขาไม่อนุญาต ทางคนดูแลคอนโดฯที่อยู่ด้านล่างก็คอยเป็น
หูเป็นตาให้เหมือนกัน คุณอนของไตรก็ทำได้แค่นั่งและเฝ้ารออยู่ที่
ชั้นล่างเท่านั้น

“พี่พูดก่อนหน้านี้ว่ายังงั้นละ” ไตรถามกลับ เด็กหนุ่มทำหน้าอ
เล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้สิ่งที่เขาตั้งใจ เพราะกลัวว่าไตรจะไม่สนใจ
ตนเองอีก ก่อนหน้านั้นไตรบอกกับเด็กหนุ่มตรง ๆ แล้วว่า เขาไม่อยาก
มีแฟนเป็นตัวเป็นตน เขาต้องการแค่คนคุย คุณอนเท่านั้น ถ้าอยาก
คบหากับเขาก็ต้องทำใจยอมรับในเรื่องนี้ให้ได้ ซึ่งมันก็แปลกที่ใคร
หลายคนยอมที่จะอยู่ในฐานะคุณอนของไตรได้ง่ายดาย ส่วนหนึ่ง
ก็อาจจะเป็นบทรักที่ถึงอกถึงใจ และอีกส่วนหนึ่งคือแอบคิดว่าจะ
สามารถเปลี่ยนให้ไตรมารักและคบหากับตัวเองแบบจริงจังได้

“งั้นดีซออนนค้างกับพี่ไตรได้มั๊ย กลับตอนนี่คงเรียกรถแท็กซี่
ลำบาก” เด็กหนุ่มถามเสียงอ้อน ไตรยกยิ้มมุมปากนิด ๆ

“ได้สิ ตอนนี่ไปล้างตัวก่อนเถอะแล้วค่อยมานอน” ไตรบอก
กลับไป เด็กหนุ่มก็รีบลงจากเตียงด้วยรอยยิ้ม การที่ไตรให้เด็กหนุ่ม
นอนค้างด้วย ไม่ใช่เพราะพิศวาส แต่เพราะเขาไม่อยากอยู่คนเดียว
อย่างน้อยให้รู้สึกว่ามีคนอยู่ใกล้ ๆ ด้วยก็พอแล้ว

“มึงกับแจมไปจองโต๊ะเหอะ เดี่ยวกูซื้อข้าวมาให้”

ตีฟพูดกับข้าวในช่วงพักเที่ยงของวัน เมื่อเขาและเพื่อนอีก
สองคนคือ จิวกับแจม ฝ่าฝนลุยหึ่ง เดินเข้ามาในโรงอาหาร
พร้อมกันในช่วงพักเที่ยง

“ก็ได้ เอาเหมือนเดิม” ข้าวตอบกลับไป ส่วนแจมก็สั่งข้าว
พี่ชายฝ่าฝนตัวเองไปบ้างเหมือนกัน

“ข้าว ๆ เย็นนี้ไปห้าง PP กันมัย” หญิงสาวถามขึ้น ขณะนั่งจ้องโต๊ะอยู่กับชายหนุ่มร่างเล็ก ข้าวนี้คงคิดสักครู่ก็พยักหน้ารับ เพราะเขาจะไปซื้อของทำรายงานด้วย ก่อนที่หญิงสาวจะชวนคุยเรื่องรายงาน ข้าวก็ตอบเพื่อนไปตามปกติ แต่สายตาของเขาก็พยายามมองหาใครบางคนไปด้วย จนตีฟกับจิวซื้อข้าวกลับมา พวกเขาก็นั่งกินไปพร้อมกัน

“เฮ้ย ไอ้ตีฟ” เสียงทักทายของรุ่นพี่ดังขึ้น ทำให้ข้าวเงยหน้าขึ้นไปมอง ก็เห็นว่าเป็นกลุ่มรุ่นพี่ปีสามซึ่งคนที่ส่งเสียงทักเป็นลุงรหัสของตีฟ และในกลุ่มนั้นก็มียคนที่ข้าวมองหาด้วยเหมือนกัน

“ไ้ฟฟาร์ม เพิ่งมากินข้าวกันหรอพี่” ตีฟทักทายลุงรหัสตัวเอง แล้วหันมาแอบยิ้มล้อใส่ข้าวที่นั่งหน้าข้างกินข้าวต่อเหมือนไม่ใส่ใจอะไร

“เออติ โต๊ะมึงว่างมัยวะ พวกกูนั่งด้วย น้อง ๆ ครับ พวกพี่ขอนั่งด้วยได้มัย” ฟาร์มพูดกับตีฟแล้วหันมาพูดกับทุกคนบนโต๊ะ

“ได้ค่ะ” แจมตอบกลับ ส่วนจิวก็พยักหน้ารับ

“ขอบคุณครับ น้องแจมเนี่ย น่ารักตลอดเลยนะ” ฟาร์มเขว่วน้องกลับมา

“ไปแซวไอ้แจมระวังพี่ชายมันจับหัวเอานะพี่ฟาร์ม” ตีฟบอกออกมาอย่างช้า ๆ ฟาร์มหันไปมองจิวก่อนจะยิ้มแหย ๆ เพราะจิวมองเขาตาขวาง เนื่องจากจิวค่อนข้างหวงน้องสาวฝาแฝดตัวเอง

“นิตหน้อยเอง เฮ้ย พวกมึงนั่งกับน้อง ๆ นี่แหละ ใครจะซื้ออะไรก็ไปซื้อเลย” ฟาร์มหันไปบอกกับเพื่อน ๆ ตัวเองที่ยืนคุยกันอยู่ว่าจะกินอะไร ข้าวเหลือบมองร่างสูงที่กอดมือถือ แต่พออีกฝ่ายหันมา ข้าวก็หลบสายตาตามองจานข้าวตรงหน้าต่อ จนรุ่นพี่ไปหาซื้อข้าวกลับมา

“พี่ไ้ร ๆ พี่นั่งข้างไอ้ข้าวไปก่อนเลย ผมจะให้พี่ฟาร์มนั่งตรงนี้ พอตีฟมีเรื่องจะคุยด้วย” ตีฟพูดขึ้นเมื่อไ้รถือจานข้าวกลับมาที่โต๊ะ

เขาต้องการจัดแจงให้ไตรได้นั่งข้างๆ เพื่อนรัก ข้าวแอบดลึงตาใส่เพื่อน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ไตรเองก็ไม่ได้คิดอะไร เขานั่งลงข้างๆ ข้าวตามที่ดีฟบอก

“เจอกันอีกแล้วนะ” ไตรทักขึ้นยิ้มๆ จริงๆ เขาเห็นตั้งแต่เดินมาที่โต๊ะแล้ว แต่ติดคุ้ยไลน์กับเด็กหนุ่มในสังกัดอยู่ก็เลยยังไม่ได้ทักทายอะไร

“ครับ” ข้าวตอบสั้นๆ แล้วนั่งทานข้าวต่อไปเรื่อย ๆ

ปึก!

“ไอ้ะ โทษที ไอ้ยันส์ มึงเม่งนังตีๆ ไม่ได้รีไร๊ กูชน้องแล้วเนี่ย” ไตรพูดขอโทษข้าว และหันไปว่าเพื่อนตัวเอง ที่มานั่งข้างๆ เขาแล้วเสียหลักเซกระแทกชนไตร ไตรเลยเซโดนข้าวต่อ

“ขอโทษๆ โทษทีนะน้อง” ยันส์รีบพูดออกมา ข้าวพยักหน้ารับ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอยู่ดี

“เจ็บริเปล่าอะ” ไตรหันมาถามข้าว ข้าวส่ายหน้าไปมา ไม่อยากตอบออกไปเพราะกำลังตื่นเต็นอยู่

“เพื่อนมึงพูดไม่ได้เหออะ” ฟาร์มแกล้งถามตีฟเพื่อแซวข้าว ทำให้ข้าวหันไปมองหน้ารุ่นพี่นั้นๆ ส่วนตีฟก็ชะงักก่อนจะหัวเราะขำเบาๆ

“พี่กลัวคนแย่งพูดเหอครับ” ข้าวถามอีกฝ่ายกลับไปด้วยน้ำเสียงปกติ ทำให้ฟาร์มชะงักทันที

“ฮ่าๆๆ พี่ฟาร์ม ผมเตือนพี่ไม่ว่าน ว่าอย่าไปแซวไอ้ข้าวมันเดียวโดนตอกกลับไม่รู้ตัว” ตีฟพูดอย่างขำๆ ไตรเองก็ขำออกมาเหมือนกัน เพราะนึกถึงตอนที่โดนข้าวตอกกลับในเซเว่นๆเมื่อวาน ใครจะไปคิดว่าเด็กหนุ่มที่ใส่แว่นกลมตุ๋นๆ จะตอกกลับแบบหน้ามึนๆ ได้

“हां! มองหน้ามันแล้ว กูจะโกรธก็โกรธไม่ลง” ฟาร์มพูดออกมาอย่างขำๆ เช่นเดียวกัน เขาไม่โกรธอะไรที่รุ่นน้องตอกกลับมา

แบบนี้

“กูเจอมาแล้ว” ไตรพูดออกมาบ้าง ทำให้ทุกคนหันมามองหน้าไตรทันที โดยเฉพาะตีฟที่อยากรู้อยากเห็นมากที่สุด

“เจออะไรวะ” ยีนส์ถามขึ้น

“ก็โดนเด็กนี่ตอกกลับไงล่ะ เมื่อวานเลย สด ๆ ร้อน ๆ” ไตรพูดขึ้นยิ้ม ๆ พลางมองเสี้ยวหน้าของเด็กหนุ่มที่ดูจะไม่สนใจในสิ่งที่เขาพูดสักเท่าไร เขาแต่มองกินข้าวต่อไปเสียบ ๆ แต่ไตรก็รู้ว่าข้าวได้กินอยู่แล้ว

“ยังไงวะ” ฟาร์มถามด้วยความอยากรู้ ไตรเลยเล่าเรื่องเมื่อวานให้ฟัง เพื่อน ๆ ของเขาก็หัวเราะซ้ำ ส่วนตีฟก็ยิ้มล่อซำแต่ไม่ได้พูดแซวออกมา

“เพื่อนมึงแหม่แบบมึง ๆ วะ” ฟาร์มพูดกับตีฟอย่างซำ ๆ

“เออ ไอ้ไตร เมื่อคืนได้ข่าวว่าพาเด็กขึ้นห้องหเรอวะ” ยีนส์ถามขึ้นเมื่อนึกได้

“หุตาโวนะมึง” ไตรพูดออกมายิ้ม ๆ

“แน่นอนสิ เมื่อวานเพื่อนเมียกูไปนั่งที่ร้านพี่สิน เค้กล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนมึงหิ้วเด็กไปด้วย” ยีนส์บอกออกมาเพราะเป็นเรื่องปกติของไตรอยู่แล้ว ไตรก็ยกยิ้มนิด ๆ ส่วนข้าวที่ได้กินก็นั่งนิ่ง ตีฟมองไปที่เพื่อนก็เห็นว่าข้าวแทบกัดปากแล้วขมวดคิ้วเข้าหากัน

“หาคนไปอยู่เป็นเพื่อนละสิ มึงนะ” ฟาร์มบอกอย่างรู้ทันก่อนจะนึกอะไรบางอย่างได้

“เออ ไอ้ตีฟ พวกมึงมีใครหาห้องพักอยู่มัยวะ หรือมีใครอยากจะย้ายห้องมัย” ฟาร์มถามตีฟขึ้นมาทันที ส่วนไตรก็ได้พูดอะไรเพราะรู้ว่าฟาร์มกำลังหาเรื่องเมทาให้เขา

“ทำไมหเรอพี่” ตีฟถามกลับ

“ก็ไอ้ไตรมันหาเรื่องเมทอยู่นะสิ ตอนแรกไอ้ยีนส์อยู่กับมัน แต่เลือกย้ายไปอยู่กับเมียเฉยเลย ตอนนี้นั่นคนโตะไอ้ไตรก็เลยว่างห้อง

หนึ่ง แต่ก็อยากได้คนที่ไว้ใจได้นะเว้ย” ฟาร์มจัดแจงบอกแทนเจ้าของห้องเสร็จสรรพ แล้วทันใดนั้น ความคิดร้ายๆ ในหัวของตีฟก็เกิดขึ้น

“ไอ้ข้าวไข่โตร มันทกำลังอยากย้ายหออยู่พอดี” จู่ๆ ตีฟก็พูดขึ้นมา ทำให้ข้าวเงยหน้ามองเพื่อนทันที ก่อนจะเอาเท้าที่อยู่ใต้โต๊ะเตะขาเพื่อนตัวเองกลับไป ตีฟสะดุ้งเล็กน้อย แต่ก็ยังตีหน้าไม่สะทกสะท้าน

“มึงจะย้ายหอเหวอะ ทำไมไม่รู้” จิวกามขึ้นอย่างงงๆ ก่อนจะโดนน้องสาวตัวเองเอาศอกกระแทกเพราะแจมก็เป็นอีกคนที่มีเรื่องของข้าวดี และรู้ทันตีฟว่าต้องการอะไรถึงได้บอกข้าวกำลังจะย้ายหอพัก

“มึงหาหอพักใหม่อยู่ไหนเหวอ” ไตรหันมาถามอย่างสนใจ พลังคิดไปด้วยว่าถ้าได้เด็กหนุ่มช่างๆ มาเป็นรูมเมทจะเป็นยังไง

“คือ...” ข้าวกำลังจะปฏิเสธ

“ใช้พี่ไตร มันทบเรื่องห้องแคบ มันทอยากได้ห้องพักที่เป็นสัดส่วน ถ้ามีห้องครัวด้วยยิ่งดีเลยพี่ มันทชอบทำอาหาร มันททำอาหารอร่อยมากเลยนะ” ตีฟได้ทีอวยเพื่อนตัวเองสุดฤทธิ์

“คอนไต่ๆ ภูมียี่ห้อครัว” ไตรตอบกลับ

“ดีเลยพี่ ไอ้ข้าวเองก็ไว้ใจได้นะพี่ ผมเอาหัวเป็นประกัน” ตีฟรีบพูดอวยอีก ข้าวแอบจิกตามองเพื่อนตัวเอง ตีฟก็ส่งสายตาให้ข้าวยอมรับโอกาสที่เขาคว้ามานี้

“มึงอยากไปดูห้องก่อนมั้ยละ เมื่อไม่ถูกใจ ส่วนเรื่องค่าเช่าตกลงกันได้ ภูคิดไม่แพงหรอก” ไตรถามข้าว เพราะเขาคิดว่าอย่างน้อยได้รุ่นน้องมาอยู่ด้วยก็ดีเหมือนกัน เพราะรุ่นน้องจะไม่กล้าอะไรกับเขามากนัก ไตรยอมรับว่าตัวเองไม่ใช่คนเจ้าระเบียบเท่าไรนัก ตอนอยู่กับยีนส์ต่างคนก็ต่างทำรก ช่วยกันเก็บกวาดบ้าง แต่ก็ไม่ได้สะอาดมากนักตามประสาหนุ่มโสด

“ไปดูก่อนก็ได้ไอ้ข้าว แล้วค่อยตัดสินใจ” ตีฟรีบพูดดักไว้ก่อน

ไม่ให้เพื่อนปฏิเสธ

//เอาตามที่ดีฟบอกเถอะข้าว// แจมแอบกระซิบบอกอีกคน ส่วนจิวก็นั่งชมวดคิ้ว มองดีฟกับแจมสลับไปมาอย่างสงสัย ข้าวหันไปมองหน้าไตรที่กำลังรอคำตอบ แล้วข้าวก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ

“ผมขอไปดูก่อนละกันนะครับ” ข้าวตอบกลับตามน้ำเพื่อนไปก่อน เพราะถ้าเขาปฏิเสธไปว่าไม่ได้หาห้องใหม่ ก็จะมีคำถามกลับมาอีกว่าทำไมดีฟถึงได้บอกออกไปแบบนั้น

“ได้สิ วันเสาร์นี้เลยละกัน ความจริงก็อยากให้ไปวันนี้ตอนเย็นอยู่หรอกนะ แต่ก็ไม่่ว่างวะ” ไตรบอกออกมาเพราะเขามีนัดกับเด็กของเขาแล้ว

“ครับ” ข้าวตอบกลับสั้น ๆ แล้วนั่งทานข้าวต่อ โดยมองจิวเพื่อนเป็นระยะ ดีฟก็ลยหน้าลอยต่ายิ้มๆ เมื่อต่างฝ่ายต่างทานอิ่มแล้ว รุ่นพี่รุ่นน้องก็แยกย้ายกันไป โดยที่ไตรขอไลน์ของข้าวเอาไว้เพื่อจะส่งใจเดชะมาให้

...

..

.

“มีงสองคนมีอะไรกัน บอกกูมาเลยนะไอ้ดีฟ แจม” จิวถามขึ้นในช่วงเลิกเรียน แล้วพวกเขาสี่คนก็มาเดินเที่ยวห้าง และกำลังนั่งทานไอศกรีมกันอยู่ในร้าน ความจริงจิวถามดีฟตั้งแต่แยกกับรุ่นพี่ที่โรงอาหารแล้ว แต่ดีฟบอกว่าค่อยคุยกันตอนเลิกเรียน เขาจึงต้องมารอถามเขาตอนนี้

“จิวมันไม่รู้หรอวะแจม” ดีฟถามเพื่อนผู้หญิงคนเดียวในกลุ่ม

“ไม่รู้หรอก” แจมตอบกลับ ยิ่งทำให้จิวอยากรู้เข้าไปใหญ่ ส่วนข้าวก็กำลังนั่งมองไลน์ในมือถือของตัวเอง เพราะคาดไม่ถึงว่าเขาจะมีโอกาสได้ไลน์ของไตรด้วย

“เรื่องอะไรกันวะ มีอะไรกับออกมาดี” จิวถามออกมาอีก

ดีฟกับแจมกัมของหน้ากันยืม ๆ ส่วนหนึ่งเพราะอยากแก้ังจิ
วให้อยากรู้ด้วย

ข้าวเงยหน้ามองเพื่อนทั้งสามคน ก่อนจะถอนหายใจออกมา
เบา ๆ

“เรื่องที่ถูกแอบชอบพี่ไทร” ข้าวเป็นคนบอกด้วยตัวเอง

ข้าวอยาก

ตอนที่ 02

“เสียยย จริงดิ” จิรถามอย่างตกใจ

“โห! ไฉ่ข้าว มึงจะรีบบอกมันทำไมวะ” ดีฟบ่นออกมาอย่าง
เซ็ง ๆ

“กูรำคาญ” ข้าวตอบสั้น ๆ แล้วตักไอศกรีมกินต่อ

“มึงสองคนรู้มาก่อนแล้วเหรวะ” จิรถามอย่างสงสัย ดีฟกับ
แจมก็พยักหน้ารับ

“ตอนแรกกูก็ไม่รู้เหรวะจิว แต่ไฉ่ดีฟมันหลุดปากพูดออกมา
นะ” แจมตอบกลับพี่ชายฝาแฝดตัวเอง ข้าวมองดีฟแล้วส่ายหน้า
ไปมาอย่างเอือม ๆ จริง ๆ เขาก็ไม่ได้คิดจะปิดเพื่อนแต่อย่างไร แค่
คิดว่าเขาแค่แอบชอบ ไม่ได้หวังอะไร เลยคิดว่าไม่ต้องบอกก็ได้

“กูน่าจะรู้ตั้งแต่ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัยเลย” ดีฟพูดพร้อมกับ
ยักคิ้วอย่างเป็นต่อ

“แปลว่ามึงเจอกับพี่ไตรมาก่อนงั้นเหรวะ” จิรถามด้วยความ
อยากรู้ ข้าวก็พยักหน้ารับออกมาตรง ๆ

“เจอที่งานโอเพ่นเฮ้าส์” ข้าวบอกสั้น ๆ ไม่ได้ขยายความว่า

เจอกันได้อย่างไร

“อ้อ มึงกับไอ้ตีฟเป็นเพื่อนมัธยมกันนี่หว่า” จิวพูดขึ้นเมื่อนึกได้ว่าทำไมตีฟถึงรู้จักคนอื่น

“แล้วตกลงว่ายังไง เรื่องที่มึงจะย้ายหอ ตอนนั้นมึงอยู่กับไอ้ตีฟไม่ใช่หรอวะ” จิวถามต่อ เพราะเขาไม่รู้เรื่องที่ข้าวจะย้ายหอพักเลย

“กูไม่ได้จะย้าย แต่ไอ้ตีฟมันกวนตีน” ข้าวบอกด้วยสีหน้าหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นสีหน้าปกติของข้าวอยู่แล้ว ถ้าใครได้ยินข้าวพูดแบบนี้ก็มักจะขឹងไม่น้อยเหมือนกัน เพราะคนส่วนใหญ่ที่เห็นข้าวแค่ภายนอก คิดว่าข้าวเป็นเด็กเนิร์ด ๆ ซื่อ ๆ เพราะเจ้าตัวสวมแว่นตากกลม ใส่ชุดถูกระเบียบ ไม่ค่อยเที่ยวเล่นกลางคืน แล้วก็ไม่ค่อยพูดคุยกับใครมากนักนอกจากเพื่อนในกลุ่ม และจริงจังกับการเรียน เลยถูกมองว่าเป็นเด็กเรียนมาตลอด

“ูกำลังช่วยมึงนะไอ้ข้าว หาโอกาสแบบนี้ทีไหนไม่ได้แล้วนะ” ตีฟตอบกลับมา แจมก็พยักหน้ารับ ข้าวถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“มึงกำลังส่งอ้อยเข้าปากข้าง” ข้าวเถียงกลับด้วยน้ำเสียงปกติ

“ใครบอกว่ามึงเป็นอ้อย ูกำลังส่งควาญข้างเข้าไปกำราบข้างต่างหากล่ะ” ตีฟบอกออกมาอย่างขำ ๆ

“พูดง่าย ๆ ว่ามึงหาโอกาสให้ไอ้ข้าวไปอยู่ใกล้ชิดกับพี่ไทรกันหรอวะ” จิวถามย้าขึ้นมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง ตีฟก็พยักหน้ารับ

“กูไม่เห็นด้วยวะ” จิวบอกออกมาตามที่คิดเพราะเขาไม่เห็นด้วยจริง ๆ

“ทำไมล่ะ” แจมถามขึ้นมาบ้าง

“มึงสองคนนะ รู้จักพี่ไทรดีแค่ไหนกันวะ แค้นสิยใจคอยังไง มึงรู้หรือ พวกเรารู้จักพี่ไค้แค่ภายนอกนะเว้ย เหมือนกับไอ้ข้าวเนี่ย คนภายนอกมองว่ามันแหม่งเป็นคนดี พ่อพระ ซื่อ ๆ แต่ใครจะไปรู้ว่าตัวจริงมันร้ายแค่ไหนนะ” จิวพูดออกมา ทำให้ข้าวเลิกคิ่วนิด ๆ

“ทำไมกูรู้สึกเหมือนมึงตักูทางอ้อม” ข้าวถามกลับไป ตีฟกับ

แจ่มก็หัวเราะซ้ำ จีรวรีบโบกมือไปมา

“ไม่ ๆ ญูแค่ยกตัวอย่าง เอาจริง ๆ ญูห่วงมึงมากกว่านะไอ้ข้าว
สมมุตินะว่าวันหนึ่งพี่ไตรเค้าสนใจมึงจริง ๆ มึงคิดว่าเค้าจะจริงจังกับ
มึงหรือวะ มึงก็รู้สึกดีดีพี่ที่เค้าตื่นว่าเป็นยังไง ถ้าเค้าหลอกพี่นึ่ง
ขึ้นมาละ” จีวถามเป็นการเป็นงาน เรื่องที่ข้าวชอบผู้ชายด้วยกัน มัน
ไม่ใช่ประเด็นใหญ่ในเรื่องนี้เลยเมื่อเทียบกับการที่ข้าวจะเข้าไปอยู่
ใกล้ชิดกับเพลย์บอยเจ้าชู้ยังไงไตร ข้าวเมื่อได้ฟังก็นั่งคิด

“แต่ญูมั่นใจว่าไอ้ข้าวมันไม่มีทางเอาตัวเองไปเสี่ยงหรอก ถ้า
มันไม่ได้เปรียบในสถานการณ์นั้น ๆ” ตีฟพูดออกมาอย่างมั่นใจและ
จริงจัง เพราะเขาเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่มัธยมต้น

“ใช่ ญูก็มั่นใจว่าข้าวน่าจะอ่านเกมขาดแน่นอน แล้วไม่มีทาง
ทำให้ตัวเองเจ็บด้วย” แจมยืนยันอีกเสียง ข้าวมองเพื่อนทั้งสองอย่าง
ปลง ๆ แต่ที่เพื่อนทั้งสองพูดก็ถูก ข้าวมักจะประเมินสถานการณ์
ต่าง ๆ ก่อนจะเอาตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง อะไรที่มีผลกระทบกับตัวเอง
ข้าวก็จะถอยออกมา จะไม่เข้าไปวนวอยในส่วนนั้น

“เรื่องของความรัก อะไรก็เกิดขึ้นได้นะเว้ย” จีวยังคงยืนยัน
คำเดิมว่าเขาเป็นห่วงเพื่อนตัวเล็กคนนี้ไม่น้อย

“พวกมึงคุยกันเหมือนเป็นวาระแห่งชาติ” ข้าวพูดอย่างอ่อนใจ
แต่ถ้าถามข้าวจริง ๆ เขาก็แอบอยากจะลองไปเป็นรูมเมทของไตร
ดูเหมือนกัน เขาอยากรู้ว่าคนที่เขาแอบชอบนั้น จริง ๆ แล้วเป็นคน
ยังไงกันแน่ มันก็จริงอย่างที่จีวพูด เขายังไม่รู้จักไตรดีพอ ไม่รู้ว่า
คนนั้นสยใจคอจริง ๆ เป็นยังไง ถ้าจะถามหาความประทับใจแรกที่
เจอกันเหมือนในนิยายหรือละคร ที่ทำให้ข้าวแอบชอบไตร ข้าวก็
ไม่รู้ว่า จะเรียกว่าความประทับใจแรกกรีเปล่า ข้าวตอบได้แค่ว่าข้าว
หลงในหน้าตาและน้ำเสียงของไตรตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอเท่านั้นเอง

“ญูรู้ว่ามึงเอาตัวรอดได้นะข้าว มึงไม่ได้อ่อนแอเหมือน
รูปลักษณ์ภายนอกมึงสักหน่อย ลองคิดดูหน่อยเถอะ โอกาสแบบนี้

ไม่ได้มีมาบ่อยๆ นะมึง” ดีฟยังคงสนับสนุนความคิดของตัวเองเหมือนเคย

“ใช่ๆ ถ้ามึงคิดว่ามันไม่โอเค พี่ไตรไม่ใช่สำหรับมึง มึงก็แค่ถอยออกมาเท่านั้นเอง” แจมเห็นด้วยกับดีฟ

“มึงสองคนสนับสนุนให้เพื่อนมีผัวว่ำนั่นหะ แล้วพวกมึงไม่กลัวว่าพี่ไตรจะปล้ำไอ้ข้าวรีง” จิวกามออกมาไม่จริงจิงนัก

“ปล้ำได้กูให้ถีบเลย เห็นไอ้ข้าวตัวเล็กแบบนี้ มันเรียนมวยมานะเว้ย” ดีฟบอกให้เพื่อนสองคนรับรู้ จิวกับแจมหันมามองหน้าข้าวทันที ข้าวก็พยักหน้ารับ จิวกอนหายใจออกมาเบาๆ

“เฮ้อ แล้วแต่มึงจะกันข้าว คิดให้มันดีๆ” จิวกบอกออกมาอย่างเหนื่อยใจ

“รู้แล้ว” ข้าวตอบกลับสั้นๆ

“เดี๋ยวกินเสร็จไปร้านตุ๊กตาแป้นนะ” ข้าวพูดขึ้นมา เพื่อนๆ ของเขาก็ทำหน้าที่เอื่อมใส่ทันที เพราะรู้ว่าข้าวจะไปทำโม

“ไอ้ข้าว ที่ห้องมีไม่พอรีง” ดีฟถามอย่างอ่อนใจ

“แค่ไปดู ไม่ได้จะซื้อ” ข้าวตอบกลับ เพื่อนๆ ก็ทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อ

...

..

.

“ไหนมึงบอกว่าจะไม่ซื้อ” แจมถามเมื่อเห็นตุ๊กตาในอ้อมแขนของข้าว

“กูลองกอดดูเฉยๆ” ข้าวตอบกลับหน้านิ่ง พร้อมกับกอดตุ๊กตาแมวหน้าหรือที่ทุกคนเรียกกันว่าอู้งๆ เต็มอ้อมแขน

“แหม ทำมาเป็นกลบเกลื่อน เข็นรีงที่โตขนาดนี้แล้วแต่ยังชอบตุ๊กตาแมวหน้าอู้งๆ เอาจี้ กูซื้อให้ก็ได้ มึงจะได้ไม่เข็น” ดีฟแซวออกมาบ้าง

“ความชอบของคนเราไม่เกี่ยวกับอายุ” ข้าวพูดเสียงนึ่ง
“แต่ถ้ามีงูพิษขนาดนี้แล้วกูเอาสองตัวเลยละกัน” ข้าวพูดออกมาอีกครั้งก่อนจะเดินเอาตุ๊กตาไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน

“ไอ้ข้าววว กูแขวเล่นแค่นี้มีงูประขตเอาสองตัวเลยเหรวะ”
ตีฟโอดครวญแล้วรีบวิ่งตามข้าวทันที ปล่อยให้จิ้งกับแจมมองอย่าง
อึ้งใจ และสุดท้ายข้าวก็ได้ตุ๊กตาแมวเข้ามาสองตัวตามที่พูดไว้จริงๆ
โดยคนจ่ายก็ไม่ใช้ใคร ตีฟนั่นเอง

“มีงูแมง แหวแค่นี้ก็เอาจริงด้วย” ตีฟพูดเสียงอูบอิบอย่างน่า
สงสาร แต่จริง ๆ แล้วตีฟไม่ได้เคียดแค้นอะไรกับการที่จะซื้อตุ๊กตา
ให้เพื่อนรัก เพราะฐานะทางบ้านค่อนข้างดี

“ทีหลังจะได้ไม่ต้องแขวกอีกไง” ข้าวตอบกลับ ก่อนที่เจ้าตัว
จะชะงักท่าที่กำลังเดินออกจากร้าน เมื่อเห็นร่างสูงของไตรเดินมา
กับหญิงสาวคนหนึ่ง และไตรก็หันมาเห็นกลุ่มของข้าวพอดี

“อ้าว มาทำอะไรกัน” ไตรทักขึ้นยิ้ม ๆ พร้อมกับมองเด็กหนุ่ม
ใส่แว่นที่กำลังยืนใช้แขนทั้งสองข้างกอดตุ๊กตาแมวเอาไว้ ก่อนจะยิ้ม
ซ้ำ เพราะเขารู้สึกว่ามันน่ารักดีที่เห็นเด็กหนุ่มที่เรียนถึงมหาวิทยาลัย
แล้วแต่ยืนกอดตุ๊กตาเหมือนกับเด็ก ๆ

“มาเดินซื้อของครับ” ตีฟเป็นคนตอบแล้วหันมามองหน้า
เพื่อนอย่างเป็นห่วงในความรู้สึก เพราะว่าไตรมากับคู่คงอีกคน

“ซื้อตุ๊กตา?” ไตรแก้มตามกลับ พร้อมกับมองข้าวอย่างซ้ำ ๆ
ข้าวยกยิ้มมุมปากนิด ๆ แล้วตีหน้านิ่งเหมือนเดิม

“ที่ผมพูดในเซเว่นฯ เมื่อวาน พี่คงไม่เข้าใจเลยสินะครับ” ข้าว
บอกออกมา ทำให้เพื่อน ๆ ของเขาชะงักกันไปทันที ส่วนไตรแทนที่
จะโกรธเขากลับหัวเราะซ้ำ

“กะแล้วว่ามึงต้องพูดแบบนี้” ไตรพูดแขวก่อนจะยกมือไปโยก
หัวของข้าวเบา ๆ อย่างเอ็นดู เขากอดออกไปแบบนั้น เพราะรอว่า
ข้าวจะพูดตอกกลับเขาเหมือนกับที่พูดในเซเว่นฯ เมื่อวานหรือไม่

ข้าวหนึ่งไปนิต เมื่อมือใหญ่ของไตรมาโยกหัวของเขา ใจของข้าวเต้นระรัว แต่เจ้าตัวก็ต้องตีหน้านิ่ง ไม่ให้แสดงอาการเขินออกมา ทว่าใบหน้าเนียนก็ขึ้นสันติ ๆ โดยที่ไตรก็สังเกตเห็น

“พี่ไตรคะ ไปกันเถอะค่ะ” เสียงของหญิงสาวข้าง ๆ ดังชัดขึ้นมา ไตรเลยละมือออกจากหัวของข้าว ข้าวตัวตกลายตามองหญิงสาวเล็กน้อย แต่ก็ไม่พูดอะไร

“ครับ ๆ ญไปก่อนนะ อ้อ มึงนะ ถ้าจะไปตูห้องกันดมาละกัน” ไตรพูดทิ้งท้าย ก่อนจะพาหญิงสาวเดินต่อไปทางโรงหนัง ข้าวก็มองตามหลังไปอย่างครุ่นคิด

“ข้าว มึง...เป็นไรมัย” แจมถามเพื่อนอย่างเป็นห่วง เพราะเธอคิดว่าคนที่เห็นคนที่แอบชอบมากับคนอื่น มันต้องรู้สึกเจ็บและทรวงในอกกันบ้าง แล้วข้าวก็หันมาหาเพื่อนด้วยแวตานั้น ๆ เหมือนปกติ

“ไอ้ตีฟ กูตัดสินใจละ ญจะไปเป็นรุมเมทพี่ไตร”

หลังจากข้าวบอกกับเพื่อนว่าจะไปอยู่ร่วมคอนโดกับไตร นั้นก็ผ่านมาจนถึงวันเสาร์ วันที่ข้าวนัดไตรไว้ว่าจะไปตูห้อง ซึ่งตีฟเองก็จะไปเป็นเพื่อนเขาด้วย

“ตกลงมึงจะไปตูห้องก่อนแล้วค่อยตัดสินใจอีกทีไ่มัย” ตีฟถามขณะนั่งแท็กซี่ไปคอนโดของไตรด้วยกันกับข้าว

“ไม่ กูตัดสินใจไปแล้วไม่ว่าจะไปอยู่แนว ๆ” ข้าวตอบกลับมาเสียงจริงจัง สายตาก็มองออกไปนอกหน้าต่างการจราจรในกรุงเทพฯ และดูวิวรอบ ๆ ไปด้วย ตอนแรก ๆ นั้นเพื่อนของเขาก็สงสัยว่าวิวในกรุงเทพฯ บนท้องถนนนั้นมีอะไรให้ดูนัก ข้าวถึงชอบมองทุกครั้งเวลานั่งรถ ส่วนใหญ่เพื่อน ๆ จะเล่นมือถือและคุยกันมากกว่า และข้าวก็ให้คำตอบกับเพื่อน ๆ ว่าวิวที่เขาดูคือการใช้ชีวิตของคน ไม่ว่าจะเป็นแม่ค้าพ่อค้าที่ขายของข้างถนน คนที่เดินผ่านไปผ่านมา มองสีหน้า มองรอยยิ้มคน มองเสาไฟฟ้าที่มีสายไฟพันยุ่งเหยิง มอง

ทางเท้า มองรด ข้าวบอกว่ามันมีอะไรให้มองเยอะ โดยที่เพื่อน ๆ
 เขาไม่เข้าใจเลยสักนิด แล้วก็ไม่ได้ถามอะไรอีก เพราะรู้ว่าข้าวค่อนข้าง
 เป็นคนดิสท์ ๆ และแปลกหน่อย ๆ

“อ้าว ตัดสินใจว่าจะไปอยู่แน่ ๆ แล้วทำไมต้องไปดูอีกวะ กันต์
 วันย้ายไปเลยสิ” ดีฟถามกลับ

“ดูต้องการไปดูสภาพห้องว่าเป็นยังไง จะได้รู้ว่าจะนอนอะไรไป
 ได้บ้าง พอย้ายเข้าไปจะได้ไม่ยุ่งยาก” ข้าวตอบไปตามที่คิด เพื่อน
 ของเขาก็พยักหน้ารับ จนกระทั่งข้าวและดีฟมาถึงคอนโดฯของไตร

“แม่่ง หูวะ ราคาต้องแพงแน่ ๆ ที่ไตรเค้าจะหารูมเมทมาหาร
 ค่าห้องทำไมวะ ถ้ามีปัญหาซื้อคอนโดฯหุแบบนี้อยู่ได้นะ” ดีฟพูด
 อย่างสงสัย ซึ่งข้าวเองก็สงสัยเหมือนกัน

“เอาไว้กูสืบรู้แล้วจะบอก” ข้าวตอบกลับไป ดีฟมองเพื่อน
 พร้อมกับส่ายหน้าไปมา ข้าวส่งไลน์ไปหาไตร โดยบอกว่าเขามาถึง
 คอนโดฯแล้ว หลังจากได้ไลน์ของไตรมา ข้าวไม่เคยทักไปชวนคุย
 เล่นแต่อย่างไร มีแค่ส่งข้อความไปบอกว่าจะมาดูห้องและนัดวันเวลา
 เท่านั้นเอง คนทั่วไปอาจจะว่าแปลกที่ได้ไลน์คนที่แอบชอบมาแทนที่
 จะทักไปคุยเล่นบ้าง แต่ข้าวไม่ได้ทำแบบนั้นเลย ข้าวกับดีฟรอไตร
 อยู่หน้าเคาน์เตอร์คอนโดแล้สักระยะ ไตรก็ลงมาหาในชุดเสื้อกั๊ก
 กางเกงผ้าขายาว ดีฟเอาศอกกระแทกสีข้างของข้าวเบา ๆ

//ระวังกำเดาไหลนะมึง// ดีฟพูดกับเพื่อนเบา ๆ ข้าวหันมา
 ทำตาตุ๋นเพื่อน แล้วมองไตรอย่างสำรวจ เขาจริง ๆ ข้าวก็ตื่นเต้น
 ไม่น้อยที่เห็นไตรในชุดนี้ แต่ก็เก็บอาการไว้

“มากันเร็วทีนี้ ปะ ขึ้นไปบนห้องกัน จะพาทัวร์” ไตรพูดยิ้ม ๆ
 ก่อนจะเดินนำเด็กหนุ่มทั้งสองไปที่ลิฟต์

“ห้องอยู่ชั้นแปดนะ” ไตรบอกออกมาให้ข้าวรับรู้ ก่อนจะมอง
 เด็กหนุ่มที่วันนี้ยังอยู่ในชุดลาลอง ทำให้ข้าวดูเด็กกว่าเดิมเสียอีก
 เพราะไตรเห็นแต่ตอนที่ข้าวใส่ชุดนักศึกษา จนลิฟต์มาถึงชั้นแปด

ไตรก็เดินนำออกไป และตรงไปยังห้อง 808 ซึ่งเป็นห้องริมสุด

“ชั้นนี้มีแค่หกห้องเองหรือพี่ไตร” ดีฟเป็นคนถามออกมา เพราะเขาสังเกตเห็นว่ามีแค่หกห้องจริง ๆ

“อืม แต่ชั้นล่าง ๆ ก็มีหลายห้องหน่อยๆ ประตูป็นคีย์การ์ดนะ เดี่ยวถ้ามาอยู่จะเอาอีกอันให้” ไตรตอบกลับก่อนจะเปิดประตูห้องพักของตนเอง

“เข้ามาสิ อาจะยังไม่เรียบร้อยเท่าไรนะ กูว่าจะเก็บกวาดก่อนพวกมึงจะมา แต่ก็ทำไม่ทัน เมื่อคืนตึกเลยตื่นสายไปหน่อย” ไตรพูดออกมาอย่างช้า ๆ ชั่วเดินตามหลังเข้าไป พร้อมกับมองไปรอบ ๆ ห้อง แล้วถอนหายใจออกมา ดีฟมองหน้าเพื่อนอย่างช้า ๆ เพราะข้าวเป็นคนรักความสะดวก ห้องของไตรตอนนี้ถ้าถามดีฟ เขาคิดว่ามันไม่รกเท่าไร แต่สำหรับข้าวแล้วคงมองว่ารกมาก

“ห้องพี่อยู่ไหนครับ” ข้าวถามขึ้น

ไตรชี้ไปที่ประตูห้องห้องหนึ่ง

“ที่ห้องไม่มีตะกร้าผ้าหรือครับ” ข้าวถามเสร็จก็ปรายตาไปมองกางเกงยีนที่วางพาดอยู่กับโซฟาหน้าทีวี ไตรหันไปมองตามก่อนจะรีบเดินไปหยิบ ส่วนดีฟก็แอบกลืนยิ้มเอาไว้

“พอตีเมื่อคืนหลับที่โซฟาเลยเผลอถอดทิ้งไว้วะ” ไตรตอบกลับทันที ข้าวไม่พูดอะไรต่อ เขาเดินดูห้องอย่างละเอียด โดยมีไตรเดินตามหลังพร้อมกับดีฟ

//ไอ้ดีฟ ทำไมกูรู้สึกเหมือนมีแม่มาตรวจดูว่าลูกมีความเป็นอยู่ยังงัยเลยวะ// ไตรกระซิบถามดีฟ

//ดี ๆ พี่ต้องทำใจนะพี่ไตร ถ้าไอ้ข้าวมาอยู่ด้วย มันค่อนข้างรักความสะดวก// ดีฟเตือนไตรอย่างช้า ๆ ก่อนที่ไตรกับดีฟจะชะงักเท่าที่เดินตามข้าวเข้ามาในครัว เมื่อข้าวหันมามองไตรพร้อมกับขมวดคิ้วเข้าหากันมุ่น

“อะไร” ไตรถามกลับไป ข้าวถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะชี้ไปที่

ช่างล้าจวน ซึ่งมีงานที่ยังไม่ได้ล้างอยู่หลายใบ

“ก็กูไม่ค่อยมีเวลา แต่ก็ใช้ว่าจะไม่ล้างเลยนะ” ไตรบอก

ข้าวได้แต่มองอย่างอึ้งใจ

“พี่จะให้ผมอยู่ห้องไหน” ข้าวถามขึ้น

“ห้องติดกับห้องกูไง มาสิ เดี่ยวพาไปดู ห้องนั้นก่อนหน้านี้ใช้ ยืนส์มันอยู่ กูยังไม่ได้ปิดกวาดหรอกนะ” ไตรบอกออกมาอีก จริงๆ เขาจะจ้างแม่บ้านก็ได้ แต่เขากับเพื่อนกลัวว่าถ้าแม่บ้านเก็บของแล้ว พวกเขาจะหาไม่เจอ และไม่อยากให้แม่บ้านเข้ามาเจอหนังสือในวันที่เขาพาคนเข้ามาหลบซ่อนด้วย ไตรเดินนำไปที่ห้องข้างๆ ห้องของเขา แล้วเปิดเข้าไป ในห้องมีเตียง ตู้เสื้อผ้า โต๊ะเครื่องแป้งและมี ห้องน้ำในตัวด้วยเช่นเดียวกัน สภาพห้องมีฝุ่นบ้าง ข้าวคิดว่าเดี๋ยว ปิดกวาดอีกสักหน่อยก็อยู่ได้

“คิดว่าอยู่ได้มั๊ย” ไตรถามขึ้นด้วยความอยากรู้

ข้าวหันมามองหน้าไตร

“ผมต้องถามพี่มากกว่าว่าพี่จะอยู่กับผมได้มั๊ย” ข้าวถามกลับไปบ้าง

“มึงทำไม” ไตรถามกลับด้วยความอยากรู้

“ถ้าพี่อยู่กับผม มันจะไม่เหมือนที่พี่อยู่กับเพื่อน ผมมีกฎระเบียบที่จะต้องอยู่ร่วมกัน พี่จะยอมรับได้มั๊ย” ข้าวถามออกไป ตรงๆ

“ไหนลองว่ามาซิว่ามีอะไรบ้าง” ไตรถามกลับด้วยความอยากรู้

...

..

.

“ข้าว มึงกฎเยอะไปมั๊ยวะ” ไตรอ่านกฎระเบียบที่ข้าวเขียนใส่ กระดาษหลังจากเขาอยากรู้ว่าข้าวมีกฎอะไรในการอยู่ร่วมกันบ้าง

ข้าวก็ออกมาเขียนที่ห้องรับแขก

“ผมถึงได้ถามไถ่ว่าพี่จะอยู่ได้มัย หรือถ้าพี่ไม่พอใจ พี่จะหาคนอื่นก็ได้เนะ ผมไม่ซีเรียส” ข้าวตอบกลับไปเหมือนไม่แคร์อะไร แต่บางอย่างในความรู้สึกข้าว มันบอกว่าไตรต้องการหาหมูเมทมาอยู่ด้วยเร็ว ๆ ไตรถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งแล้วอ่านทวนอีกครั้ง

“เฮอก็ได้วะ เขาตามที่มึงบอกก็ได้ อ้อ แล้วเรื่องที่ไอ้ตีฟบอก ว่ามึงทำกับข้าวอร่อยนะ มึงทำให้กูด้วยได้มัย แลกกับที่มึงไม่ต้องจ่ายค่าน้ำค่าไฟ ส่วนค่ากับข้าวกูจะซื้อเข้ามาเอง มึงก็จะได้ทำกินด้วยกันตกลงมัย” ไตรเสนอขึ้นมา

“ได้ครับ” ข้าวตอบกลับ เขาไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องวุ่นวายอะไรกับการที่จะทำอาหารเพื่อใครสักคน เพราะข้าวชอบทำอาหารอยู่แล้วและเขาก็ยินดีมาก ๆ ที่จะได้ทำกับข้าวให้ไตรกินทุกวัน

“ส่วนเรื่องทำความสะอาด มึงต้องทำกับกูหน่อยนะเว้ย” ไตรบอกออกมาอีก เพราะในกฎคือไตรต้องช่วยทำความสะอาดแล้วอย่าทำรกถ้าไม่จำเป็น

“ไม่เป็นไรครับ ถ้าอะไรขวางหูขวางตาผม ผมทิ้งลงถังขยะอย่างเดียว” ข้าวบอกออกมา ทำเอาไตรชะงักกึก ส่วนตีฟก็นั่งหัวเราะขำเบา ๆ

“ก่อนจะทิ้ง เรียกให้กูมาเก็บก่อนนะ” ไตรบอกอย่างเสียไม่ได้ ข้าวเองก็อยากจะขำกับท่าทางเหมือนคนที่หมดหนทางต่อรองของไตร

“พี่อ่านกฎอีกรอบก่อนก็ได้เนะ จะได้จำขึ้นใจ ผมขอเดินดูห้องอีกรอบ” ข้าวพูดทั้งท้าย ก่อนจะถูกเดินไปที่ห้องครัวอีกครั้ง ทั้งไตรกับตีฟนั่งกันอยู่สองคนที่ห้องรับแขก

“ไอ้ตีฟ เพื่อนมึงเล่นของรีเปล่าวะ” ไตรหันมาถามเด็กหนุ่มอีกคน

“เล่นของอะไรพี่” ตีฟถามอย่างงง ๆ

“ก็ทำไมมันมาแป็บเดียว เหมือนกุชต์มันไม่ได้สักอย่างเลยวะ หรือว่ามันเลี้ยงผีพราหมณ์อะไรแบบนั้น” ไตรพูดออกมาอย่างช้าๆ จริงๆ ไม่ใช่ว่าเขาขัดข้องไม่ได้ คนอย่างเขาถ้าไม่พอใจ เขาก็ไม่เอาใครเหมือนกัน แต่บางอย่างในตัวข้าวจำทำให้ไตรคิดว่าการได้อยู่กับคนแบบนี้มันค่อนข้างแปลกใหม่ และทำให้เขาอยากเห็นว่าคนคนนี้จะทำอะไรได้บ้าง พูดย่างๆ ว่ามันทำให้เขารู้สึกสนุกนั่นเอง

“บ้านพี่ มันไม่ได้เลี้ยงอะไรแบบนั้นหรอก ไอ้ข้าวมันก็เป็นแบบนี้แหละ ถึงปากมันจะจิกกัด ถึงมันจะเจ้าระเบียบยังไง แต่มันใจดีมากนะพี่ แล้วมันก็ขึ้นเป็นห่วงคนด้วย อ้อ มันน่ารักด้วยนะพี่ พี่อยู่กับมันคงมีสีสันอะ” ดีพี่ไม่ลืมที่จะคอยเพื่อนในตอนท้าย

“ขอให้มันมีสีสันจริงๆ อย่างที่มีงับอกละกัน” ไตรพูดออกมาก่อนจะรีบเงิบปากเมื่อข้าวจำเดินออกจากห้องครัวด้วยสีหน้าหนึ่งๆ

“พี่กินข้าวรึยัง” ข้าวจำถามเสียงเรียบ

“ยัง กูตื่นก่อนหน้ามันมาแป็บเดียว ข้าวจำก็ไม่ได้กิน” ไตรตอบกลับ ตอนนั้นก็ใกล้จะเที่ยงแล้ว

“ผมจะทำกับข้าวให้กิน พี่จะกินมัย” ข้าวจำถามต่อ

“กินดิ แต่ตุ้ยเ็นกูไม่มีอะไรนอกจากเบียร์แล้วก็อาหารแช่แข็งนะ” ไตรบอกอย่างงงๆ ว่าข้าวจำจะทำอาหารให้เขากินได้ยังไง

“ผมเห็นว่าข้างคอนโดฯที่มีซูเปอร์มาร์เกตอยู่ พี่กับไอ้ดีพี่ไปซื้อของมาได้มัย ผมจะจัดให้” ข้าวจำบอกกลับไป เพราะเขาสังเกตรอบๆ คอนโดฯของไตรตอนที่นั่งรถมาถึง

“เอาดิ ถือเสียว่ากูทดสอบฝีมือทำอาหารของมึงด้วยละกัน” ไตรตอบยั้มๆ

“งั้นผมขอจดก่อน” ข้าวจำบอกออกมาก่อนจะเดินไปจดรายการของสดที่จะให้ไตรกับดีพี่ซื้อขึ้นมา

“ดีพี่ มึงสอนพี่ไตรเลือกของด้วย เพราะดูท่าแล้วคงกินไม่เลือก ไม่ใช่สิคงเลือกไม่เป็นสักเท่าไร” ข้าวจำพูดออกมา ไตรรู้สึก

เหมือนโดนจิกกัดอย่างบอกไม่ถูก ส่วนตีฟก็แอบยิ้มซ้ำเพราะรู้ว่าเพื่อนแตกดันไตรอยู่

“เออ ๆ เตี่ยกูสอนเอง” ตีฟตอบกลับ ก่อนที่เขากับไตรจะลงไปซื้อของด้วยกัน ข้าวมองไปรอบ ๆ ห้อง แล้วถอนหายใจเบา ๆ

...

..

.

“ไอ้ตีฟ เพื่อนมึงเป็นคนยังโง่กันเนอะ” ไตรถามรุ่นน้องขณะเดินไปที่ซูเปอร์มาร์เกตใกล้ ๆ

“ไอ้ข้าวเนะเหรือพี่” ตีฟถามกลับไปยิ้ม ๆ

“เออติ คิดว่ากูหมายถึงใครละ ถ้าไม่ใช่มัน” ไตรตอบกลับพร้อมกับผลักหัวของตีฟไปด้วย

“แล้วพี่คิดว่ามันเป็นคนยังโง่ละ” ตีฟถามเพราะความอยากรู้ว่าในสายตาของไตรมองว่าข้าวเป็นคนยังโง่

“ตอนแรกที่เห็นมัน กูก็ว่ามันดูซื่อ ๆ เรียบร้อยดี เหมือนตามคนไม่ทัน แต่พอได้คุย กูก็เริ่มคิดว่ามันไม่ค่อยเหมือนกับที่กูคิด ไม่รู้วะ กูบอกไม่ถูก” ไตรพูดตามที่คิด

“พี่คิดว่ามันเป็นคนไม่ตึ๋งนั้เหรือ” ตีฟแก้งถามต่อ

“กูไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ไม่ได้บอกว่าเพื่อนมึงเป็นคนไม่ดี แต่กูยังไม่สนิทกับเพื่อนมึง เลยยังไม่รู้นิสัยจริง ๆ เท่านั้นเอง ไม่งั้นกูจะถามมึงทำไมวะ” ไตรพูดขึ้น เขาค่อนข้างสนิทกับตีฟ เพราะตีฟไปเลี้ยงสายกับฟาร์มเพื่อนของเขาบ่อย ๆ เลยได้คุยได้ร่วมวงเหล้าด้วยกัน แต่เขาไม่ค่อยได้เจอกับข้าวเท่าไรนัก

“ผมไม่บอกพี่ดีกว่า ให้พี่เรียนรู้มันเอง แต่ผมสาบานได้เลยว่าเพื่อนผมเป็นคนดี และมันก็จริงใจมาก ๆ ด้วย ไม่ว่ามันพูดหรือทำอะไรให้พี่ มันทำด้วยความปรารถนาดีทั้งนั้น” ตีฟพูดเกริ่นออกมา จะเรียกว่าอวยเพื่อนก็ได้ ไตรเลิกคิ้วอย่างงง ๆ เพราะไม่

ค่อยเข้าใจทีฟฟุดสักเท่าไร แต่เมื่อตีฟยืนยันแบบนั้น เขาก็ส่ายใจ

“เออ ๆ ขอแค่เพื่อนมึงไว้ใจได้ก็โอเคแล้ว” ไตรตอบไปตามที่คิด ก่อนจะชวนกันไปซื้อของสด ไตรมองกระดาษในมือตัวเอง

“เพื่อนมึงจะทำอะไรกินวะ” ไตรถาม เพราะข้าวไม่ได้บอกว่าจะทำอะไรให้กิน เพียงแค่ให้ซื้อของตามที่จดมาเท่านั้น ตีฟรับกระดาษที่ไตรมาตุก่อนจะมียิ้มนิด ๆ

“เดี๋ยวมันทำเสร็จก็รู้เองแหละครับ” ตีฟบอกกลับไป แล้วเดินนำไตรไปเลือกซื้อของทันที ไตรได้แต่มองตามหลังร่น้องไปอย่างงง ๆ ว่าทำไมตีฟจะต้องทำเหมือนมีความลับแบบนี้ ทั้งสองคนใช้เวลาเลือกของอยู่สักพักใหญ่ ๆ ก็กลับขึ้นไปบนห้อง

“หืม?” ไตรชะงักเท่าที่เดินเข้าห้องพักตัวเอง ก่อนจะถอยออกมา ทำให้ตีฟที่เดินตามหลังต้องหยุดชะงักไปด้วย

“อะไรพี่ไตร” ตีฟถามออกมา

“ไตรมองเลขห้องตัวเอง แล้วเดินกลับเข้าไปไหม

“นึกว่าเข้าผิดห้อง” ไตรพูดขึ้น ตีฟที่เดินตามหลังมาก็อดจะยิ้มขำไม่ได้ เพราะห้องของไตรดูสะอาดเรียบร้อยกว่าก่อนหน้านี้อีกจะไม่ได้เนี่ยบมาก แต่ก็ดูดีกว่าเยอะ

“กลับมาแล้วหรอ” ข้าวที่เดินออกจากห้องครัว พร้อมกับไม้กวาดตามขึ้น ไตรหันไปมองทันที

“มึงทำความสะอาดห้องเหรวะ” ไตรถามข้าวอย่างอึ้ง ๆ

“ครับ” ข้าวตอบกลับสั้น ๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ ไตรวางของที่ซื้อมาก่อนจะตรงเข้ามาถอดข้าวอย่างรวดเร็ว ทำเอาข้าวถึงกับตัวแข็งทื่อ

“กูยินตีมากที่มึงมาเป็นรูมเมทกับกูนะข้าว มึงแม่งเทวดามาโปรตซ์ด ๆ” ไตรบอกด้วยน้ำเสียงยินดีและร่าเริง เพราะข้าวใช้เวลาช่วงที่เขาลงไปซื้อของ ทำความสะอาดห้องรับแขกได้ดีกว่าที่เขาบ่นเสียเลยช่วยกันทำด้วยซ้ำ ข้าวหัวใจเด่นแรงที่ถูกไตรกอด เขาร้อน

หน้าวูบวาบเหมือนจะเป็นลม พอมองไปที่เพื่อนที่ยืนอยู่ด้านหลังของไตร ก็เห็นตีฟเอามือปิดปากกลืนข้าวและมองข้าวอย่างลัษ ๆ ข้าวจึงกลืนตาใส่เพื่อนผ่านแว่นใสของตัวเองไป และเมื่อตั้งสติได้ข้าวก็ดันตัวของไตรออกแล้วตีหน้านิ่งเหมือนเดิม

“ที่ผมทำเพราะมันอดไม่ได้ แต่เอาจริง ๆ พี่เองก็ต้องทำเหมือนกัน ตามกฎที่ผมวางไว้” ข้าวพูดเสียงเรียบแล้วแสร้งมองไปที่ถุงที่ไตรวางไว้ที่พื้น เพราะเขาไม่กล้ามองหน้าของไตรในเวลานี้

“เออน่า หนูช่วยมึงอยู่แล้ว” ไตรตอบกลับมาก่อน เพราะในใจก็คิดว่าไว้ถึงเวลาจริง ๆ ค่อยว่ากันอีกที

“ถือของไปในครีด้วยครับ ผมหุงข้าวไว้แล้ว” ข้าวพูดก่อนจะเดินกลับเข้าไปในครัว ไตรจึงเดินมาหยิบถุงของที่ตนเองวางไว้ขึ้นมาอีกครั้ง

“ไอตีฟ เพื่อนมึงสุดยอดมาก” ไตรพูดยิ้ม ๆ ตีฟก็ยิ้มรับอย่างช้า ๆ แล้วพากันเดินเข้าไปหาข้าวในห้องครัว

“หืม? มึงล้างจานชามกับถ้วยเหรอนี่ ข้าว มึงจะเทพเกินไปแล้ว” ไตรพูดขึ้นเมื่อก้าวเข้ามาในครัวก็เห็นว่าจานชามในอ่างล้างของเขาไม่มีแล้วและทุกอย่างถูกเช็ดเรียบร้อย เหลือเพียงเศษผงที่พื้นที่ข้าวกวาดค้างไว้เท่านั้น และเจ้าตัวก็กำลังกวาดต่อให้เสร็จ

“ว่าแต่...มึงจะทำเมนูอะไรวะ” ไตรถามด้วยความอยากรู้พร้อมกับมองไปรอบ ๆ ห้องครัวตัวเองอย่างแปลกตา เพราะมันเป็นระเบียบกว่าก่อนหน้านี

“พะแนงหมู กะหล่ำปลีทอดน้ำปลาครับ” ข้าวตอบกลับมาขณะกวาดพื้นครัวไปด้วย ทำให้ไตรนิ่งไปนิด

“มันเป็นของโปรดกูทั้งสองเมนูเลยนะ”

'โตร' นักร้องหนุ่มเพลย์บอยประจำร้านเหล้า
ที่ 'สอง' ทำงานพิเศษอยู่ (จากเรื่อง สอง...ให้รู้ว่ามีรัก)
ศาสโนว่าตัวพ่อที่ควว(และควบ)ได้ทั้งชาย-หญิง
แต่ลึกๆ ก็ซี้เหมาแบบที่ใครก็นึกไม่ออก
เพราะการอยู่คนเดียวมันน่ากลัว
เขาจึงหารูขุมเหมามาแบ่งเบาความเหงา
จนได้รุ่นน้องร่วมคณะอย่าง 'ข้าว'
หนุ่มน้อยบาดนี้้ง แต่ตัวจริงไม่แว้นนะครับ
มากอยเทกแคร์ดูแล ช่วยแชร์พื้นที่
แล้วค่อยๆ คีบกลานเข้าไปในสี่ห้องหัวใจ
ถึงคราวที่เสื่ออย่างโตรจะสั่นสลาย...
นิกล่าวะแพททางคนน่ารักซะแล้วหรือนี่?

#แพททางรัก

"พีนีสัยเสีย ผมไม่ใช่เด็กๆ ของพีนะ"
"ก็ไม่ได้มองว่าผมเป็นเหมือนคนพวกนั้นสักหน่อย"
"แล้วพีน้าหอมแก้มผมทำไม"
"แก้มมึงน่าหอมดี ก็เลยลองหอมดู"
"แก้มพีน้าก็ดูน่าหอมเหมือนกัน ผมค่อยๆ ดูนึกถึงได้ไหมล่ะ"
"ได้ละ ถ้ามึงอยากหอม แต่ค่อยๆ หอมปากมึงได้ปะ"

แพททางรัก

400 หน้า

ย้อน
story

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

DeepPublishingFan

@DeepPublishing

ทดลองอ่าน

24

ทางด่วนสู่โลกหนังสือ

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์นกอสูติศาสตร์

ISBN 978-816-00-3771-1

9 786160 037711

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ISBN 007

